

מסורת הש"ס

(א) גיטין נג. נד: מנחות
מט. כ) (ז"ל וחגי עלה כר
ליתא במנחות מט.).
(ג) (קדושין מז: וי"ד).
(ד) זבחים יכ: כריתות ז.
פסחאדרס מז. (אורחין יא.).
(ה) (פסחים פט. גיטין כה.).
(ו) פסחים פט. גיטין כה.
(ז) (ז"ל לחגי).

תורה אור השלם

המצרע ביום וקחנה
והקב אל הבקר;
ויקרא יד ב
2. ואם האכל יאכל
מבשר וכן שלמיו ביום
השלישי לא ירצה
המקריב אתו לא יחשב
לו פטל יהיה והפסח
דאכלה ממנו ענה
תשא: ויקרא יז
3. דברו אל עדת
ישראל לאמר בעשר
לחיש הזה וקחו להם
איש שוה לבית אבט שוה
לכית:
סמות יב

פירוש הדא"ש

[illegible]

על בניו ובנותיו הקטנים
נאכל חלח למנויו חלח ש
לבית לאו ראוייתא. הל
בשרא קאי וסובה להו.
מהית של שז יכולין להמ

۱۱۷۲-

אם היה כן, המדיר: "יורק עליו דם טמא ודם טמא. קמי סתם
דמשמע כל טמא ואשמוהו ואע"ג דלא מחוסרי כפרה נינהו: לא
לעולם שזחי דרך נינהו ומאי דם טמא ודם אשמו דקמי טמא
של מנזר כו' דהיינו מחוסרי כפרה וכו' וה"ל לגדול: מוידין חייבין.

שֶׁלֹם קָרָן לְעוֹלָם: לְמִקְוֵי שׁוּיִתִּים.
שְׁלֵמָה יִדָּן לְעוֹנוֹתֵי אִמְרֵי. לְעוֹלָם:
שְׁלֵמָה יִדָּן נִינוֹה וְלֹהֲכִי שְׁפִיגוֹל:
לֹא יִשְׁכַּח לוֹ. פִּיגוֹל יִהְיֶה מִכָּל מְקוֹם:
אֵלֶּל מַעֲסָה. יִבְיֹא אִדָם אִפִּי מַטָּאת
וְחֹלֶב עַל חֲבִירוֹ שֶׁכֵּן מִנְיָא קָרָן עַל
אֲשֶׁמֶה שׁוּטֵט דְּמַשְׁמַע כֵּל קִרְבָּנוֹת
אִמְרֵי מִיַּדֵּם אִפִּי אֵל אֵלֶּל חֲלָה:
וּמִמֶּךָ (ו) רַבִּי יוֹחָנָן אֲשֶׁמו שׁוּטֵט
יִיבִי דְמִי. שְׁמַחָה מַחֲיוֹתָ קָרָן אִי
וְחֻלְכֵּלָה כִּי: פִּסְלוֹ. הִקְרָן דְּהוּלֵּיל
נִדְחָה כְּשֶׁנִּשְׁחַטְתִּי דְּלֹאֹה בֵּת קָרָן הִיא
וְחֵלֶב הָעָם מִי מִנִּי אֵשֶׁה הוּלֵּיל וְנִדְחָה
שְׁמַעַת אֲחִילָה נִדְחָה מִהֶכַל וְאִין אִדָם
מִיַּבֵּל מִיִּירֵמָחַ מִהֶכַל וְכִי קִלְמִינָה
לְדִרִי יִיְהוּדָה הִיא דְּמִנְיָא קָרָן עַל אֲשֶׁמו
וְשׁוּטֵט בְּנוֹן זָכֶה אִו יִרְלֵת אִו מִזְמֹרֶת:
וְקִסְפִּין מוֹ יִבְיֹא אִדָם כִּו. אֵלֶּמָה אִמֶּר
ר' אֲלֵעֶזֶר הַפְּרָשׁ פִּסְקָה עַל חֲבִירוֹ שֶׁלֹּא
דְּמַעְמו כִּו: אִמֶּר רַבִּי יוֹרָא שֶׁ לְבִים
אֲכֹסֹת. דְּמַשְׁמַע וְעַל מִנְיָא פִּסְקָה
שׁוּטֵט עַל בְּנֵי הָעָם לִיבֵי הַקִּטְעִים:
אֵלֹא דְּלֹאִירִיָּאָה הוּא. (א) לִכִּי הַפְּרָשׁ
פִּסְקָה עַל חֲבִירוֹ לֹא עָשֶׂה אִלֵּל לְלוֹם:
יִמְחִי: דְּלֹאֹה דְּלֹאִירִיָּאָה הוּא מִדְּמַס
אִמֶּר: וְאִי אִמֶּר: שֶׁ לְבִים אֲכֹסֹת. דְּמַס
שׁוּטֵט עַל בְּנֵי הַקִּטְעִים דְּלֹאִירִיָּאָה: עַל
יִשְׂרָאֵל קָאִי וּמוֹכִי לֹה. לְלוֹמֶר הִיאֵל
יִכּוֹל וְזֶה לְנוֹתֹת אֵת אֲחִיו מֵאַחֵר שְׁנַשְׁטָה
לֵהָא תָּנָן (פִּסְקִים פֶּט). מִנְיָן וּמוֹשִׁינִן
יִדָּקָה עַד שְׁמַעְתָּ מִלֵּל אֲחִיוֵי לֹה
מֵאַחֵר שְׁמִיעָה לֹאֹ דְּלֹאִירִיָּאָה וְכֵן
שְׁנַשְׁטָה מַשְׁמַע דְּבִנְיָו קִטְעִים מִיַּדִּי:
אֵלֶּל. הוּלֵּיל וְלֹאֹ דְּלֹאִירִיָּאָה הוּא לְמַה לִּיה
לְאֲחִיוֵי אֲחֵרֵי לִימֵרָה הֲרִינִי שׁוּטֵט אֵת הַפִּסְקָה
כִּי מִיִּשְׁעָלָה מִכָּס לִירִשְׁלִים כְּדִי לִזְרוֹן
נִתְמַלֵּת: פִּנְיָה נִמִּי כִּי: כְּדִי לִזְרוֹן
קִלְמֶרֶת מִדְּקִמְרָת בְּנִים שְׁפִלִים וְלֹא קִלְמֶר
בְּנִים לֹא יֵאלֹו יְדִי חוֹבְתָן מִכָּלֹל דְּלֹא
מִחֲבִירֵי דְּלֹאִירִיָּאָה אֵלֶּל לִזְרוֹן קִלְמֶר:
כִּיֹּן

אלא מעפס יבוא אדם פסח על חבירו. לדרך דדניתי אפטר
 א"ר יורא שז לבית אבות לאו דאורייתא. עולם בני האי דין
 התורה אין הקטנים רצין להמנות בשל עני חבורה אלא אוח
 למנוייהו ה"מ כדאין להמנות בשל קטנים ולאו בני
 לירושלים. אמר לבני הרמי עולה לירושלים ולאחר שאהיה שם
 נעלה וזו כבד נשחט ואם כן הילך נמנה עליו והבטיח מהיות מש
 הילך האב מוכה לבן מבניו אחר שחטו. ח"י האי ומוכה להם
 הילכיה למחר כיון שעלה ראשון הוברך שבששמת הפסח עליו
 (יבין דף סה): כדי לרמן. שיהיו רגילין להודור צמחות: ונמלאו ב

מוסף רש"י

טומאה לרעה הלב ח:
כא ב ג מ"י פ"ו מהל'
 מוכן ומזוקן הלב ד:
כב ד מ"י פט"ו מהל'
 פסול ומתקשר
 הלב ו (ופס"ג מהל' שגגות
 הלב יג)
כג ה מ"י פ"ג מהל'
 שגגות הלב ח
 (וספק שחזר וגרסא ע"ש
 כ"ט)
כד ו מ"י פ"ב מהל'
 קרין פסח הלב ח
 וע"ש:

הגהות הב"ח

(6) נט' טה למת אבות
דלוריינא על גשרא דהי
תחומי' ניב וליע' דהי
בעינין פ' ב' חנוך דף כ"ה
חוקמין ליה תמוס קרשא
דלירי סבנר אומה
עליס מעיקרא דלחל
לעול דלוריינא היא וליע'
מחל' קרשא ו' בתוס'
דקסמין דף פ"ט ד"ה
חלל: (3) רש"י ד"ה ומחן
אשתו שוטה לר' יוחנן
היי' דמי: (2) ד"ה חלל
דלוריינא ולחכי:

גליון הש"ס

נח' שכן אדם מביא על
אשתו שישה ברי'. קשה
ל' הא מה דאמרין לעיל
גבי יולדת שכן מביא על
אשתו כרי' היינו כיון
דחמיני קרין דלפס על
בעלה מוקמי לקרא דחמ
תורת ביולדת לרבוט אשתו
שוטה ובמ"ש הרין סס
חלל בחלב דלא מביא תורת
ליבא כריא. ואמרת אין
מביא על אשתו שוטה כיון
דלרר דעת וילגנ:

תוספות

אם היה בזה חסד
החידו ממנו אשר
העלהו ואשמו תעשה
ויש אלהים בהשאלה
הזו אלמא שילמי בהשאלה
עניו וביא דמלי לחמיו
ממנו חסותו וחסותו:
אמאי סינו מינו דתת
למקוט שדרתו ולא
למקוט: ויהי אבר
אמאי חסותו
אמאי חסותו
חילק וכו' מינה דמדי
חילק גופי חסותו
אמאי דמק וישי ויכל
המקוט לממדי דתת
מדין כחן התקרב אבר
דמקוט: שוה אבר
ואם אבר חסותו
למל דתת חסותו
בין חסותו בין שוה
אמאי לא מי חסותו
אמאי חסותו
אם אבר לא חסותו

על-מנת שיהיה זהו חלק מההכנה
למבחן, נא לכתוב את התשובות
במכתב, בכתב-יד, בכתב-הכתיב
הנכון, בכתב-הכתיב הנכון, בכתב-
הכתיב הנכון, בכתב-הכתיב הנכון.

ממתיב רב שימי בר אבא אם היה כהן וזרק עליו דם חטאום ואשמו. מאן דאמר דמדאורייתא רב שימי בר אבא מברייתא ולא אורייתא ממנאי? ש"מ דלא גרם במתניתין חטאום ואשמו. ואי מהא לא יאריא דהאי דלא אוריב ליה ממנאי? משום דכיון דתנא לכו כדאי קיט

אין ממילא מוכח דחטאות ואשמות
דמלורע קאמער אלס מתינתא דמי
סמחא וויקס דין חטאות ואשמות
ליה דכלל טעלות קאמער ואפי' שם
שני ליה דס חטאות ואשמות של מלורע
קאמער: **סוף הכנסים שפגול במקדש**
וכו' אל"ף שטות דרמאי נינשו היינו
שפגול פגול. דרמחנא שיינא דרמחנא
לכל מלי: אל"ף שטות דרמאי נינשו
אמאי פגול פגול. שוגג הוא (דקשה)
ליה בשלמא במזיד נהי דשלומו דין
נינשו שפגול פגול דכיון שמשפגל במזיד
אינו עושה שלמותו אל"ף ארעמא
דנפשיה קענדי וק"ל צפ"ד דחולין
(דף ת). דלדס אוסר דבר שאינו של
על ידי מעשה אלס כפונג אי שטות
דין נינשו אמאי פגול פגול דרמאי
כיון דשוגג הוא לזו ארעמא דנפשיה
קענדי שמתכין הוא לעשות שלמותו
וליתא שלי שומד' לתקוני ול"ל לעשות.
דח"י שאני גבי פגול דלמער קר"ה וכו'
הלכך נענין אל"ף איפשיטא ומיחו
נהי דרמחנא ל"ל איפשיטא לה מהטאה
דפ"ק דקידושין מוכח דשלוני שמיא
נינשו וכמו שכתבתי למעלה: **גופא א"ר**
יוסנן הכל לריבין דעם וכו'. הקשו
בתוס' (קידושין נה.) דבהמה שמשאלת
מירושלים למגדל עדר זכרים לעולות
למזרח ויקרבו אלמא אין לריבין דעת
ותירו דהתם שאני דכיון שנלכד דעת
בעלים הוא שכל כהן שירלה הקריב
יקריב: אל"ף מעפס יביא ארס חטאם
חלכ על חבירו אלמא אמר רבי אלעזר
וכו' אל עפס חלכ כלום. משום דאין
דין לאפסר מעפי אפסר: אפסר שטות
היינו דמי. כלומר לעולם כמי הא שני
אל"ף למאי דלמער לר' יהודה דלדס
מביא על אשמו שטות ל"ל מטאא חלכ
קאמער אל"ף קרבן יולדת דחטאא חלכ
לא אפסר דהיינו דמי וכו' וכיון שהיא
פטורה אי אפסר שניצא בעלה עליה:

[illegible]

ראשון ראשו ורובו לאחר שחיטה, וזה בחלקו. דלמתי ים כדור נכנסת שחיטה יום א' רלוי לכן ונשתה פסח א'
עליו, ודמיה לא אחיו עמו. למעט חלקיו נכנסה ביום א' לריון במצות. חרוב מהנה לא סילן עליו שעת שעת
המקדש לא ימי שעת ראשון לריון ביום א' לריון מהנה לא סילן עליו שעת שעת חרוב מהנה לא סילן עליו שעת
שחרו כל אחד לריון חרוב הוא רלש לפני שחיט ים יד וכן חרובים (פסחים 69). תריא נמי הכי. דמשה וריוט
נקט (שם) דלא מתקין אלא טרין וריוט סולא אמריה (שם) וריוט סולא. וכן פסחים. ולא קמי ונמצא נטות וריוט נכנס
וריוט לא ימי שעת.

[illegible]